

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/27/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815206401
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5815206401.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobkyne: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. nad W. XX, XXX XX C., zastúpená ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Ul. Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, 2/ Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 20.772,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v rade 2/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5C/307/2015-76 z 25. 10. 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/307/2015-99 z 03. 11. 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu č.k. 5C/307/2015-76 z 25. 10. 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/307/2015-99 z 03. 11. 2017 **z r u š u j e** a v e c m u **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd napadnutým rozhodnutím rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 17.172,91 eur spolu s 5,05 % úrokom s omeškania do zaplataenia v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

II. Súd konanie proti žalobcovi 1/ zastavuje.

III. V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ sa priznáva nárok na náhradu trov konania žalovanému 1/ v rozsahu 100 %. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

IV. Žalobkyni sa priznáva proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,32 %. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

Opravným uznesením č.k. 5C/307/2015-99 z 03. 11. 2017 súd opravil úvodnú časť rozsudku Okresného súdu Námestovo zo dňa 25.10.2017 sp. zn. 5C/307/2015 (čl.76) v označení žalovaného 1/ tak, že označenie žalovaného 1/ správne znie: "...v rade 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, ...". Zároveň opravil aj výrokovú časť rozsudku Okresného súdu Námestovo zo dňa 25.10.2017 sp. zn. 5C/307/2015 (čl.76) tak, že výroková časť rozsudku správne znie:

I. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 17.172,91 eur spolu s 5,05 % úrokom s omeškania od 28.10.2015 do zaplataenia v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Súd konanie proti žalovanému 1/ zastavuje.

IV. V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 1/sa priznáva nárok na náhradu trov konania žalovanému 1/ v rozsahu 100 %. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

V. Žalobkyni sa priznáva proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,32 %. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

V prípade žalobkyne bolo trestné konanie skončené vydaním rozsudku, ktorým bola oslobodená spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom, z čoho je zrejmé, že predpoklad o spáchaní trestného činu sa nenaplnil. Podľa názoru súdu žalobkyňa od momentu právoplatnosti rozsudku, ktorým bola spod obžaloby oslobodená bez uznania viny, spĺňa všetky podmienky na priznanie ňou uplatňovaného nároku na náhrady škody. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú súdnu prax (rozsudok NS SR zo dňa 30.03.2011 sp. zn. 3Cdo/194/2010), v zmysle ktorej zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím, vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom - ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 - 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola odčinená (4M Cdo15/2009). Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v danom prípade neviaže na (ne) správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh žalobkyne je dôvodný, nakoľko je nepochybné, že žalobkyňa v trestnom konaní si zvolila za obhajcu - JUDr. Igora Müllera, konateľa a advokáta, advokátskej kancelárie ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Žilina, Závodská cesta 3911/24. Táto advokátska kancelária vyfakturovala tarifnú odmenu za poskytnutie právnych služieb v celkovej výške 3.172,91 eur, ktoré žalobkyňa uhradila dňa 09.06.2008 (formou preddavku na trovy obhajoby - 96.000,- Sk). Z pripojeného spisu mal súd preukázané, že obhajca ním vyúčtované úkony právnej služby formou obhajoby žalobkyne vo vedenom trestnom konaní vykonal, pričom úkony považoval za účelne vynaložené. Okrem istiny žiadala žalobkyňa priznať aj príslušenstvo pohľadávky a to úrok z omeškania od 28.10.2015 do zaplatenia vo výške 5,05 % ročne, o ktorom súd rozhodol podľa § 517, ods. 1 a 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. Úrok z omeškania bol priznaný odo dňa nasledujúceho po odstúpení žiadosti žalobkyne žalovanému 2/ a to prípisom zo dňa 27.10.2015. Pokiaľ aj strana žalovaného 2/ namietala neúčelnosť vynaložených trov formou neúmerne veľkého počtu porád s klientkou, súd zistil, že tieto boli vykonané pred vykonaním konkrétneho úkonu trestného konania prípravného (či už plánovaným výsluchom svedkov alebo výsluchom poškodených a obžalovanej), celkovo bolo vykonaných 5 porád. Z tohto hľadiska ich nemohol súd vyhodnotiť ako neúčelne vykonané. K odmene a náhrade hotových výdavkov prislúchala advokátovi aj daň z pridanej hodnoty, keďže je preukázateľne platcom tejto danej - § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o náhradách advokátov za poskytnutie služieb, čo preukázal osvedčením o tom, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Žalobkyňa si v súvislosti s vedením trestného konania, ktoré skončilo jej oslobodením spod podanej obžaloby, uplatnila aj nárok na tzv. „morálnu-nemajetkovú ujmu“ vo výške 17.600,- eur. Vychádzajúc z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd po zohľadnení všetkých okolností citovaného ustanovenia, priznal žalobkyni aj nárok na náhradu

nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorú sumu považuje za primeranú, keďže je názoru, že satisfakcia formou náhrady škody vzniknutej vynaložených trov konania, nepostačuje. Priznanú sumu nemajetkovej ujmy súd považuje za primeranú vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. Je zrejme, že žalobkyňa bola osobou spoločensky činnou, čo sa prejavilo pôsobením v oblasti vodných športov, v rámci ktorých organizovala na Oravskej priehrade podujatia na celosvetovej a európskej úrovni, z ktorých po vedení trestného konania, bola vyradená a to aj stratou kontaktov s osobami tam pôsobiacimi. Trestné konanie zasiahlo aj do oblasti jej záľub v oblasti poľovníctva, čo sa prejavilo povinným odovzdaním zbrane, v dôsledku čoho nemohla (hoc len sčasti) vykonávať právo poľovníctva. V neposlednom rade je to aj osobný život žalobkyne - sťaženie hľadania práce v oblasti, kde predtým pôsobila - práca účtovníčky. Všetky tieto okolnosti mali vplyv na rôzne oblasti života žalobkyne - nielen rodinného, osobného (vnútorným prežívaním) a to po pomerne dlhú dobu - 93 mesiacov vedenia trestného konania. Súd preto ustálil, že žalobkyni patrí nemajetková ujma, ale vo výške 10.000,- eur, ktorú považuje za primeranú a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Ako už súd vyššie konštatoval návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bol doručený žalovanému 2/ dňa 02.10.2015, pričom rozsudok, ktorým bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2013. Od tohto momentu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 27.11.2016. Žalobca si nárok uplatnil včas, pričom je bez právnej relevancie, či žalobkyňa si svoj nárok uplatnila u nepríslušného orgánu - Ministerstva spravodlivosti SR, pretože v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejme, že ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento povinný bezodkladne postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného (t.j. žalobkyňu), pričom účinky podania žiadosti zostávajú zachované. Ministerstvo spravodlivosti návrh žalobkyne postúpilo žalovanému 2/ a to aj potom, čo po prvom postúpení im návrh na predbežné prerokovanie nároku bol vrátený - naposledy dňa 20.10.2015, no napriek tomu žalobkyňa podala svoj návrh na predbežné prerokovanie nároku 02.10.2015 - teda včas. Pokiaľ ide o vecnú legitimitáciu žalovaného 2/ súd vychádzal z ustanovenia § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z., kedy zodpovedným subjektom za škodu vzniknutú v súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je štát - Slovenská republika a ústredný orgán štátnej správy, vybavený samostatnou spôsobilosťou byť účastníkom konania/stranou sporu, ktorý za štát len koná je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, keďže škodu spôsobil tento štátny orgán v trestnom konaní - vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, na podklade ktorého bola podaná obžaloba. Rozsudok Okresného súdu Námestovo, ktorým súd žalobkyňu oslobodil spod obžaloby len napravilo stav spôsobený vydaním nezákonného rozhodnutia. Do úvahy neprichádza iný pasívne vecne legitimovaný orgán - či už Ministerstvo spravodlivosti SR - § 4 ods. 1 písm. a) alebo Ministerstvo vnútra SR § 4 ods. 1 písm. b), pretože nie sú kumulatívne splnené podmienky tohto ustanovenia (a to nebola podaná obžaloba). Na základe späťvzatia žaloby (na pojednávaní dňa 04.10.2017) súd konanie proti žalovanému 1/ podľa § 145 ods. 1 CSP (za jeho súhlasu prednesenom v jeho vyjadrení) zastavil. V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému 1/ vychádzajúc z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa, preto žalovanému 1/ ako protistrane vznikol nárok na náhradu trov. Žalovaný 1/ si nárok na náhradu trov konania uplatňoval, preto mu súd náhradu trov priznal v plnom rozsahu 100 % . V pomere medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ súd žalobkyni ako úspešnej strane sporu s poukazom na § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov v rozsahu jej úspechu - čistého 65,32 % . O výške týchto trov súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej - § 262 ods. 2 CSP.

2. V zákonnej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalovaná 2/. Rozhodnutie súdu prvej inštancie neobstojí, nakoľko nárok uplatnený žalobkyňou nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z. z., z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia, ktoré by bolo právnym základom pre dôvodnosť uplatneného nároku. Závery súdu o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia treba považovať za nezákonné z dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený, nemajú oporu v zákone. Zákon č. 514/2003 Z. z. vymedzuje striktné a jednoznačne, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo sa v danom prípade nestalo. Žiadnym výkladom a už vôbec nie extenzívnym, nemožno reštriktívne formulovaný zákon vykladať v prospech žalobcu. Pokiaľ tak súd prvého stupňa učinil, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. „Paušálne“ zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obžalovaného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona (extenzívny výklad nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia) je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Nie je možné automaticky každé

uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie. To, či v okamihu vznesenia obvinenia boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia, nie je možné posudzovať len s ohľadom na výsledok trestného konania. Vo vzťahu k priznaniu nároku uplatneného žalobkyňou ďalej žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami žalovaného 2/, že vykonané dôkazy nepreukazujú existenciu následkov a príčinnej súvislosti medzi vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a tvrdenými následkami, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady. V tomto smere trpí rozhodnutie súdu prvej inštancie ďalšou vadou, nakoľko súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci žalobkyňa vôbec nepreukázala existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jej právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Z vykonaných dôkazov nie je možné vyvodiť skutkový záver, že došlo ku zásahu do osobnostných práv žalobkyne v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady žalobkyňa nepreukázala. Posúdenie toho, či existuje príčinná súvislosť medzi vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a požadovanou nemajetkovou ujmom musí byť objektívne. Bolo potrebné teda preukázať, či tvrdenia žalobkyne o dopadoch trestného stíhania na zdravie, vzťahy, postavenie žalobkyne preukazuje nejaký dôkaz objektívneho charakteru, pričom takýto dôkaz nebol žalobkyňou predložený napriek tomu, že dôkazné bremeno spočívalo na žalobkyňi. Teda skutočnosti uvádzané žalobkyňou ohľadne nemajetkovej ujmy žalobkyňa nijako objektívne a hodnoverne nepreukázala. Zároveň nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi jej samotným trestným stíhaním a ňou uvádzanou ujmom. Na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu pritom nemá a nemôže mať vplyv dĺžka trestného konania, ako nesprávne uvádza súd, nakoľko žalobkyňa neodvodzuje svoj nárok od nesprávneho úradného postupu, ale od podľa nej nezákonného rozhodnutia. A teda súd iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne ohľadom ňou uvádzanej nemajetkovej ujmy a aj napriek rozporovaniu týchto vyjadrení žalobkyne zo strany žalovaného 2/ v hore uvedenom smere sa súd v odôvodnení svojho rozsudku nijako nevysporiadal s argumentáciou žalovaného 2/, že nárok žalobkyne na nemajetkovú ujmu nie je nikým a ničím objektívne a hodnoverne preukázaný, nehovoriac o následnej a žalobkyňou vôbec nepreukázanej príčinnej súvislosti medzi jej samotným trestným stíhaním a ňou uvádzanou ujmom. V tomto smere je potom rozhodnutie súdu arbitrárne a nepreskúmateľné. Ďalej žalovaný 2/ namietame účelovosť priznaných trov konania, najmä potrebnosť a dĺžku porád s obhajcom, ako aj správnosť ich výpočtu, aj ich výšku, pričom mal za to, že aj tu je rozhodnutie súdu arbitrárne a nepreskúmateľné, nakoľko súd sa nezaoberal napádanou správnosťou ich výpočtu v zmysle vyhlášky. Záverom žalovaný 2/ poukázal aj na absolútnu zmatečnosť výroku I. napadnutého rozsudku, nakoľko súd z nepochopiteľných dôvodov v ňom uvádza sumu 17.172,91 eur, pričom z odôvodnenia vyplýva priznaná suma vo výške 13.172,91 eur, a to ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur a 3.172,91 eur ako náhrada trov právneho zastúpenia, následne súd uvádza 5,05 % úrok z omeškania, ale neuvádza aký, pričom v odôvodnení už uvádza ročne. Čo sa týka opravného uznesenia 5C/307/2015 zo dňa 03.11.2017, poukázal na absolútny nesúlad a zmatečnosť výroku IV. rozsudku v opravnom uznesení, nakoľko toto nie je v súlade s vyhlásením rozsudku na pojednávaní o verejnom vyhlásení dňa 25.10.2017, keďže vo vyhlásení sa náhrada trov žalovanému 1/ nepriznala a v opravnom uznesení sa naopak priznala. Napadnutý rozsudok trpí ešte ďalšou vadou, nakoľko súd prvej inštancie konal s dvoma zástupcami Slovenskej republiky na strane žalovaného, pričom mohol konať iba s jedným z nich. Táto vada spôsobuje to, že voči žalovanému, ktorým je iba jedna a tá istá Slovenská republika, bolo fakticky rozhodnuté dva krát a to tak, že bolo vo výroku III. rozsudku konanie voči Slovenskej republike zastavené a výroku I. rozsudku bolo žalobe vyhovieť a Slovenská republika bola zaviazaná. S poukazom na všetky vyššie uvádzané dôvody žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne, nakoľko uplatnený nárok nemá oporu v zákone a nebol preukázaný.

3. K odvolaniu žalovanej 2/ sa vyjadrila žalobkyňa. Žalovaný 2/ vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by viedli k osvojeniu si názoru, že odvolanie je podané dôvodne. Práve naopak opakuje svoje argumenty a námietky vznesené už počas prvoinštančného konania, s ktorými sa súd už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že zákon č. 514/3003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania

vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Za nesporné možno považovať, že voči žalobkyni bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, proti ktorému podala včas sťažnosť, ktorá však bola zamietnutá a následne bola podaná obžaloba, spod ktorej bol žalobkyňa ako obžalovaná oslobodená, a teda bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyni bola spôsobená ujma v takej intenzite, práve v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, že samotné konštatovanie porušenia práva nebolo možné považovať za dostatočné zadosťučinenie. Žalovaný 2/ tieto skutočnosti v konaní pred súdom nenamietal a v tejto súvislosti opäť žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva ko veci Apicella v. Taliansko : „Nepriemeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy sa v tomto ohľade nevyžadujú.“ Podľa názoru ESLP sa nemajetková (morálna) ujma nepreukazuje, vzniká samotným porušením základných práv a slobôd a súd špecificky v prípade nepriemeranej dĺžky konania iba celkom výnimočne nepriznáva zadosťučinenie v peniazoch. Rovnako sa žalobkyňa nestotožňuje s názorom žalovaného 2/, že dĺžka trestného konania nemá vplyv na nemajetkovú ujmu. Veď práve nepriemerane dlhé trestné stíhanie samo o sebe spôsobuje morálnu ujmu a zásah do osobnostných práv jednotlivca. A o to viac v prípade, keď sa trestné stíhanie neskončí odsudzujúcim rozsudkom. Nemajetkovú ujmu je veľmi ťažké kvalifikovať alebo preukázať, keďže ide o zásah do osobnej sféry človeka, ktorá nie je hmatateľná, poukázala však na výšku odškodnení za prietahy v konaní priznávajú Ústavným súdom SR, ktorá predstavuje v priemere sumu 1.000.- eur za rok prietahov. V danom prípade tak pri trvaní trestného stíhania 8 rokov považuje súdom priznanú výšku nemajetkovej ujmy za primeranú, obzvlášť po prihliadnutí na skutočnosť, že prietahy v konaní sú neporovnateľné s trestným konaním vedeným proti žalobkyni, kde neustále prebiehali úkony trestného konania a bol v podstatnej miere ovplyvnený obvyklý spôsob života obvinenej. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby súd odvolanie žalovaného 2/ ako nedôvodné zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

4. K vyjadreniu žalobkyne zaslala žalovaná 2/ repliku. V celom rozsahu poukázala a odkázala na odvolanie zo dňa 07.11. 2017. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne v podanom vyjadrení uviedol, že na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu nemá a nemôže mať vplyv žalobkyňou poukazovaná dĺžka trestného konania, nakoľko žalobkyňa neodvodzuje svoj nárok na náhradu škody titulom dĺžky konania, resp. nesprávneho úradného postupu, ale podľa nej z titulu nezákonného rozhodnutia. Preto aj úvahy žalobkyne ohľadne nepriemeraného dlhého trestného konania možno, vzhľadom na žalovaný titul, považovať za bezpredmetné. Preto je potrebné stále zdôrazniť, že vykonané dôkazy nepreukazujú existenciu následkov a príčinnej súvislosti medzi vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a tvrdenými následkami, ktoré by zakladali právo na priznanie nemajetkovej ujmy. Následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo žalobkyne na priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyňa nepreukázala.

5. K replike žalovanej 2/ zaslala žalobkyňa dupliku. V nadväznosti na tvrdenia žalovaného 2/ sa žalobkyňa naopak domnieva, že dĺžka trestného stíhania je v danom prípade jedným z kritérií, na ktoré je potrebné prihliadať pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy. Zákon č. 514/2003 Z.z. uvádza okolnosti, ktoré súd berie do úvahy pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy len demonštratívny spôsobom, pričom ich posúdenie je v každom jednom prípade individuálne. S prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré súd v rozhodnutí konštatoval a ktoré v konaní vyšli najavo, je práve dĺžka i priebeh trestného stíhania dôležitým faktorom, ktorý veľmi výrazne ovplyvnil život a osobu žalobkyne a ktorý by sa mal odraziť vo výške priznanej nemajetkovej ujmy. Z tohto dôvodu považuje súdom priznanú výšku nemajetkovej ujmy (10.000,- eur) za adekvátnu. Vo vzťahu k vecnej legitímácii žalovaného 2/ nenachádza nijakú vadu, keďže zo strany žalobkyne došlo ku späťvzatiu žaloby a zastaveniu konania voči žalovanému 1/. Jediným žalovaným preto zostala Generálna prokuratúra zastupujúca Slovenskú republiku. Uvedený postup súdu považuje žalobkyňa za správny a ani v tomto smere nevidí dôvod na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia.

6. Krajský súd ako súd odvolací na základe podaných odvolaní preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

9. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a súdneho spisu odvolací súd zistil, že písomné vyhotovenie rozsudku (výrok III. o trovách konania) nesúhlasí so znením vyhláseným na pojednávaní dňa 25. októbra 2017 (č.l. 73 pv).

10. Zároveň vo výroku I., chýba označenie úrokov z omeškania, ktorá skutočnosť nie je uvedená ani pri vyhlásení rozsudku (č.l. 73pv), avšak v odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že ide o úrok ročný (č.l. 82 , ods. 34 odôvodnenia rozsudku).

11. Nakoniec odvolací súd považuje výrok I. za zmätočný, nakoľko žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nárok - náhradu trov zastúpenia vo výške 3.172,91 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 17.600,- eur. Súd žalobkyni priznal celkovo sumu 17.172,91 eur, z ktorej 3.172,91 eur pripadalo na náhradu trov zastúpenia a zvyšok 14.000,- eur mala predstavovať nemajetkovú ujmu. Avšak v odôvodnení rozsudku (ods. 37) súd uviedol, že žalobkyni priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. S poukazom na vyššie uvedené je tu zjavný rozpor medzi požadovanou sumou, sumou priznanou vo výrokovej časti rozsudku a samotným odôvodnením tohto priznaného nároku, ktorý nedostatok bude potrebné odstrániť.

12. Na základe uvedených skutočností krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie. Úlohou prvostupňového súdu bude vec opätovne prejednať, vo veci opätovne rozhodne. Pri opätovnom rozhodnutí posúdi okresný súd aj námietky žalovanej 2/ v odvolaní.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)